

Elghund raser

Norsk Elghund Grå

Den grå elghunden er en typisk spisshund, med tett kort kropp, kvadratisk bygning og god reisning. Full av kraft og stolthet. Mørke trygge øyner, opprettstående spisse ører. Halen bæres stramt opprullet over ryggens midtlinje. tett, rikt men ikke strittende hårlag. Har vært brukt i nær sagt all slags storviltjakt gjennom tidene. I følge gamle myter var hunden stri, også mot folk, om den var en riktig god elghund. Dette er selvsagt gammel overtro!

Dagens elghunder har et meget godt gemytt, er hengiven overfor sin eier, og er en meget trivelig familiehund. Den liker å ha en "sterk" leder, og setter stor pris på mye mosjon. Den er lett å dressere, og en hund med bra apelldressur er som kjent mye lettere å ta med seg overalt enn en hund uten dressur. Den er systematisk avlet frem som jakthund, og en elghund som ikke brukes til jakt blir vel ikke den lykkeligste hunden!

Norsk Elghund Grå er som navnet sier en norsk elghundrase. Den blir brukt som løs- eller bandhund (lurhund). Etter hvert som årene har gått, så er det avlet mer på elghunden som familiehund. Så nå er den en trivelig innehund også. For mange år siden hadde den rykte på seg, at den var både hissig og folkesky. I dag har vi dem som familiehund, kombinert med det de er tenkt til; nemlig elghund. Den er den elghundrasen som tradisjonelt har høyest premieringsprosent både som band- og løshund. Det er som nevnt en norsk rase, som vi etter beste evne skal ivareta, både eksteriørt og bruksmessig. Vi bør ha den høyeste standard i verden, og dette er noe enhver seriøs oppdretter bør ha i tankene når de avler. Ansvarer ligger selvfølgelig hos både hannhund og tisperier.

Andre hundefolk synes kanskje vi henger oss for mye opp i detaljer, som størrelse, farge osv., men dette er viktig å følge med fortløpende da det ellers fort vil gli ut. På siste dommerkonferanse var det helt tydelig en jevnere størrelse på elghundene, noe som skyldes at det ble innført obligatorisk måling på utstilling.

I skogen er den Grå Elghunden en konge, og man ser helt tydelig på en liten valp at den er født til å være elghund. Allerede når den er 8 uker tar den villig elgspor, dette er viktig for at den lille valpen skal bli både elgvant og ikke minst vant til og ferdes i skogen.

Norsk Elghund Grå er en sunn rase. Den er lite plaget med hofteladdsdysplasi, her røntger alle som driver avl. Fettkuler er det blitt et mindre problem, fordi vi nå prøver å unngå bruk av slike hunder i avl.

Dessverre oppdager vi ofte ikke dette før hunden er noen år gammel, og kanskje har den allerede blitt brukt, være seg tisper eller hannhund. Men det er ofte spesielle linjer som fører dette, så åpenhet i forhold til alle svakhetstegn når det gjelder sunnhet, er veldig viktig!

Alt i alt kan jeg absolutt si at den Norske Elghund Grå er en sunn og trivelig familie&jakthund.

Elghund raser

Norsk Elghund Sort

BAKGRUNN

Norsk elghund, sort (NES) – svarhunden - kan spore sine røtter like langt tilbake som norsk elghund, grå. I likhet med andre spisshunder er den et resultat av et samspill mellom flere faktorer, hvor de viktigste har vært behovet for en jakthund med stor allsidighet, stor jaktlyst, samt utpreget samarbeidsvilje med jegeren. Disse bruksegenskapene er blitt rendyrket opp gjennom århundrene, og det var først for litt over hundre år siden, da de første utstillingene ble arrangert, at eksteriørmessige kriterier delte opp elghundene i forskjellige raser. Kjerneområdene var Østerdalen, Trysil og fjelltraktene langs grensen opp til Finnmark. Norsk Dyrehundklubb ble stiftet i 1899, standarden var ferdig i 1901 og rasen godkjent av NKK i 1905. Takket være mange dyktige oppdrettere - spesielt Chr. Og P.M. Anker i Halden og Bengt Løvsjøli i Lierne – og utstillingsdommere som dømte relativt enhetlig, ble rasen raskt ganske homogen. Mellomkrigstiden og de første årene etter annen verdenskrig var en vanskelig tid for rasen, med liten interesse og få registreringer. På 50- og 60-tallet bedret situasjonen seg da jaktprøvene viste at svarhunden var en førsteklasses bandhund. Særlig oppdrettere i Trøndelag tok ansvar for rasen. De siste femti årene har rasen stabilisert seg,

REGISTRERINGER

I forhold til norsk elghund, grå har registreringstallene for NES ligget på ca 10%.

I de senere år har økt hjortebestand på Vestlandet ført til økt etterspørsel etter bandhunder – og relativt mange har valgt NES. Registeringer 2004: Norge 112, Sverige 16, Finland 0 – noen få individer i Danmark, Nederland, Tyskland og USA

JAKTHUNDEN

Norsk elghund, sort – svarhunden – har stor jaktlyst og er tidlig jaktmoden. I gamle dager var den kjent som meget allsidig, og ble brukt på både storvilt og skogsfugl. I dag er den først og fremst elghund, men fungerer like bra på hjort – alltid som bandhund. For det er bandhund den er. Størrelsen og spensten gjør den ypperlig egnet til å stille lydløst inn på dyr. Den sporer ikke slavisk, og går helst på overvær.

EKSTERIØR

Populærbeskrivelse: Den minste av elghundrasene, litt mindre enn norsk elghund, grå, og like kort og spenstig i kroppen, men tørrere og lettere. Mankehøyde for hannhunder er 46-49 cm (Idealhøyde 47cm), for tisper 43-46cm (Idealhøyde 44cm). Diskvalifiserende feil er mankehøyde under 3 cm og 4 cm over idealhøyden. Halen skal være hardt opprullet over ryggens midtlinje. Sammenlignet med norsk elghund, grå er pelsen mer glinsende. Fargen er ren sort. Litt hvitt på bryst og tær tillatt. Hunder som stresser, bjeffer eller er nervøse får nedsatt premiegrad.

Ralf Campbell

Elghund raser

Jämthund

Populærbeskrivelse Jämthund

Historie: Hjemland Sverige. Jämthunden ble anerkjent som egen rase så sent som 1946.dette til tross for at jämthunden har eksistert minst like lenge som gråhunden (Norsk Elghund Grå).

Jakthunden:

Jämthunden har vanligvis gode søk og bruker nesene i åpent vær på leting etter elgen, dette gjør at uttakene ofte blir stående et stykke fra hundeføreren i motvind, elgen står vanligvis lettere for en slik hund. (En spor søkere). Jämthunden er den perfekte løshund , en førsteklasses jämthund stiller som regel elgen i uttaket, med kraftig godt hørbart losmål . Andre typiske egenskaper er blant annet størrelsen ,jämthunden er stor og sterk en veltrenet hund kan brukes på jakt hver dag i dagevis.

Jämthunden beveger seg med å sette labbene inn til midtlinjen dette er en urgammel nedarving for å spare krefter i dyp snø, fordelene med en stor intelligent jämthund er at den kan fortsatt brukes på jakt selv etter at det har kommet en del snø. En god representant for rasen har også den egenskapen at den ikke henger etter en elg som ikke vil stå, i timevis, en slik hund er effektiv og jakte med, da dagens jaktvald i de fleste tilfeller ikke er på mer en ca 15 20 tusen dekar. En slik hund vet også å bryte jakten etter mørkets frembrudd , slik at en har hunden med seg hjem etter endt jakt dag.

Familiehunden:

Jämthunden har et herlig temperament stabil og rolig, den er en utmerket familiehund snill og liker vanligvis trekke pulk eller slede, den er behagelig å ha innendørs og lett og dressere, trene, og følge med på turer. Det anbefaler ikke at noen skaffer seg en jämthund uten at den skal brukes på jakt!.

Popularitet:

Jämthunden har økt gradvis i popularitet de siste årene, dette er positivt for rasen. Kjøp valp etter foreldre som er jaktpremiert. Registrering antall de siste årene er : i 1993: 69 stk . 1994: 105 stk. 1995: 140stk. 1996 :91stk 1997 : 147stk

Sykdommer:

Jämthunden er en frisk hunderase med få arvelige sykdommer , men i rasens hjemland Sverige er det tilfeller av epilepsi, dette er noe som må tas alvorlig. HD er også en ting vi må være oppmerksomme på, vær nøye med valg av foreldre til deres valp, slik at vi best mulig unngår spredning av arvelige sykdommer. Det anbefales at man tar kontakt med avelsrådet for Jämthund hvis man har tenkt å parre sin tispe. Det samme gjelder hvis man har tenkt å anskaffe seg en Jämthundvalp.

Elghund raser

SVENSK HVIT ELGHUND

BAKGRUNN

Rasen ble til ved en tilfeldighet på 1930-tallet da en jämthundtispe som tilhørte oppdretteren Salomonsson i Strömsund i Jämtland ble tjuvparret med en samojedlignende hannhund – en annen versjon er at hannhunden var jämthunden Gråj (1925-36), eier Daniel Bäckström, Hillsand. En av valpene het Vira, eid av E. J. Andersson i Ringvattnet, og et av hennes avkom var Ketty, eid av E. E. Näsström i Ringvattnet. Ketty var mor til den berømte Ottsjö-Jim (1941-53) eid av Ernst Jonsson i Ottsjön. Denne lyse hannhunden regnes som stamfar til rasen. Han var en utmerket løshund som det ble skutt 110 elg for. Lars Jönsson og Torkel Lundqvist la ned et stort arbeid på 1960-tallet for å konsolidere typen, og drev bevisst linjeavl på lyse og hvite hunder som var tidlig jaktmodne. Interessen økte og i 1986 ble Svenska Vita Älghundklubben stiftet. Etter hvert ble populasjonen så stor at det var aktuelt å få den anerkjent som egen rase, og Jan Åkerman hjalp til med arbeidet. Hvert år i perioden 1990-93 gikk han over ca 50 hunder, og på grunnlag av disse observasjonene ble standarden skrevet. Den ble godkjent av SKK i 1993, og 1996 i Norge.

REGISTRERINGER

Interessen for svensk hvit elghund har holdt seg relativt stabil i Sverige og Norge siden den ble godkjent som egen rase. For å øke mulighetene for en større genpool er stamboken åpen frem til 2010, dvs at hunder uten stamtavle kan stilles ut, og hvis dommeren finner at hunden er rasetypisk, blir den registrert i kennelklubben som svensk hvit elghund. Registreringer 2004: Norge: 49, Sverige 114, Finland 21 – ikke i andre land.

JAKTHUNDEN

Brukes først og fremst som elghund. Rasen er kjent for sin kontakt- og samarbeidsvillighet under jakt, noe som kan gå på bekostning av utslag og påholdenhet, men jaktlysten er stor. Dessuten gjør den hvite fargen det lett å se hunden på lang avstand under losarbeidet. I Norge brukes den også som bandhund og ettersøkshund..

EKSTERIØR

Populærbeskrivelse: Litt større og mer rektangulær enn norsk elghund, grå. Meget godt gemytt. Mankehøyde for hannhunder: ideal 56cm, tisper: ideal 53cm. Halen bæres ringlet, men ikke for hardt rullet over eller nær inntil ryggen. Ikke fane. Farge: Ensfarvet hvit. En gulaktig nyanse tolereres.

Ralf Campbell

Lenker:

Norske Elghundklubbers Forbund <http://www.elghundforbundet.no>

Svenska Älghundklubben <http://www.alghundklubben.com/raser.asp>

Svenska Vita Älghundsklubben <http://www.starwhite.biz/vitjakthund>

Finska Jämt- och Gråhundklubben <http://www.shhj.fi>

Elghund raser

KARELSK BJØRNHUND

BAKGRUNN

Spisshunder har sin opprinnelse i sivilisasjonens utkantstrøk, der jakt og fangst har vært viktigere enn intensivt jordbruk. I enkelte område i Nord-Europa og Sibir har jegerne helt frem til våre dager hatt behov for allsidige hunder som fungerte som både jakt, vakt-, trekk- og pelshunder. Karelsk bjørnhund stammer fra denne spisshundgruppen, i likhet med alle elghundrasene vi kjenner i dag. Da nasjonalistiske vinder blåste over Finland på begynnelsen av 1900-tallet, gikk det historier om Karelens uforferdte hunder som med livet som innsats gikk imellom når den rasende bjørnen gikk til angrep på jegeren, som var bare bevæpnet med spyd. Interessen for slike hunder økte, og ble for første gang presentert på Finska Kennelklubbens utstilling i Helsinki i 1936 under navnet karelsk bjørnhund - for å understreke rasens bruksegenskaper. Under Vinterkrigen (1930-40) ble hele stammen utslettet i kjerneområdet i grensetraktene mellom Finland og Russland, men under Fortsettelseskrigen (1941-44) hentet finnene nytt blod i østlige Karelen som de okkuperte, før de måtte trekke seg tilbake. Av 60 hunder ble 43 plukket ut for å brukes til avl. To tredjedeler kom fra østlige Karelen. Standarden ble skrevet i 1943, og rasen godkjent av Finska Kennelklubben i 1946.

REGISTRERINGER

Etter annen verdenskrig økte rasens popularitet i Finland, og nådde en topp i begynnelsen av 1960-tallet – med over 1000 pr år. Registreringstall for 2004: Norge 33, Sverige 89, Finland 949, Danmark 21. Dessuten finnes noen få i Nederland, Frankrike og enkelte land i Øst-Europa.

JAKTHUNDEN

Allsidighet har alltid preget rasen, all-rounderen fra Karelen som jaktet på alt fra ekorn, mår og bisam til storfugl, elg og bjørn. Da det var lite bjørn i Finland etter annen verdenskrig, mens elgstammen vokste på 1960-tallet, gikk den over til å bli elghund. I begynnelsen var mange for pågående i kontakt med losdyret, men dette har bedret seg. Kareleren er kjent for sin store jaktlyst og raske søk, samt at den holder god kontakt med jegeren. De beste kan måle seg med toppene av de øvrige rasene. I Norge brukes den både som løs- og bandhund.

EKSTERIØR

Populærbeskrivelse: Sammenlignet med norsk elghund, grå er den noe større: Mankehøyde for hannhunder: 57 cm, tisper 52 cm (+ - 3 cm). Kroppen er lengre og hasene lavere. Halen skal berøre kroppen, enten på siden eller på ryggen. Stumphale aksepteres. Fargen er svart med hvite tegninger på hode, bryst, hals, buk og ben.

Ralf Campbell

Linker:

Norske Elghundklubbens Forbund <http://www.elghundforbundet.no>
Svenska Älghundklubben <http://www.alghundklubben.com/raser.asp>
Svenska Björnhundklubben <http://hem.fyristorg.com/karelare>
Finska Spetsklubben <http://www.spj.fi>

Elghund raser

RUSSISK EUROPEISK LAIKA

BAKGRUNN

Ved første øyeblikk ser den russisk europeiske laika ut som en mindre kopi av en karelsk bjørnhund, men skinnet bedrar – bokstavelig talt – og rasen har sin egen utviklingshistorie. I likhet med de andre laikaene har den vært en uunnværlig medhjelper på jakt etter alt fra pelsdyr til fugl og storvilt i de dype skoger i nordvestlige deler av Russland. Syrjenerne – Komifolket - er en finsk-ugrisk folkestamme som kom fra Ural og slo seg ned langs de store elvene som renner mot Nordishavet. Underveis ble hundene deres ble krysset med lokale laikavarianter, og fikk etter hvert sitt særpreg da menneskene ble mer bofaste. I begynnelsen av 1900-tallet var det stor interesse i Russland for å klassifisere de forskjellige laikatypene, og samtidig bevare egenskapene som en allsidig jakthund. Fyrst Shirinski-Shimatov samlet inn et stort antall jaktlaikaer fra det europeiske Russland og Sibir, og delte dem inn etter eksteriørmessige kriterier. Arbeidet ble fortsatt etter annen verdenskrig. Utenfor Moskva ble det anlagt en stor kennel, og her ble den russisk europeiske laikaen avlet frem til en relativt homogen type, delvis gjennom innavl av hunder fra Komi-republikken og Arkangelsk, delvis ved innkrysning med vestsibirisk laika.. En av stamhundene var den svart-hvite hannhunden Muzgarom fra Komi-republikken som ble parret med den vestsibiriske tisper Pitjuuh. Et tilsvarende prosjekt i St.Petersburg var basert på hunder fra Arkangelsk, der hannhunden Bublik 1 og sønnen Bublik 2 dannet grunnstammen. Til slutt ble hunder fra Moskva-kennelen parret med hunder fra St.Petersburg, og resultatet var dagens russisk europeiske laika.

REGISTRERINGER

I Russland er bare vestsibirisk laika mer populær – vel og merke av registrerte laikaer. For å bli registrert må hunden være jaktmeritert, og de fleste yrkesjegerne går ikke på utstillinger eller deltar på jaktprøver. Registreringer 2004: Norge 0, Sverige 2, Finland 60. Rasen er meget populær i Øst-Europa, og sees ofte på utstillinger i Tsjekkia og Polen.

JAKTHUNDEN

Det har hittil vært liten interesse for russisk europeisk laika i Norden, muligens fordi den eksteriørt ligner svært på karelsk bjørnhund, og man tenker at det er nok med én kareler. Men de som har jaktet med den sier at den ligner mer på de andre laikarasene - mer allsidig, mer kontaktsøkende.

EKSTERIØR

Populærbeskrivelse: Litt større en norsk elghund, grå og litt lengre i kroppen. Ligner på karelsk bjørnhund, men er mindre og ikke så kraftig bygget. Mankehøyde på hannhunder: 52-58cm, tisper 50-56cm. Halen er enten sigdformet eller ringlet, båret over ryggen eller mot låret. Farge er sort, grå, hvit, pepper og salt, mørk med hvite flekker, hvit med mørke flekker. Uønsket er kraftige "ticks" (små flekker) på bena og rød farge.

Ralf Campbell

Elghund raser

RUSSISK EUROPEISK LAIKA

Lenker:

Norske Elghundklubbers Forbund <http://www.elghundforbundet.no>

Svenska Älghundklubben <http://www.alghundklubben.com/raser.asp>

Svenska Laikaklubben <http://www.svenska-laikaklubben.com>

Finska Laikaklubben <http://www.laikajarjesto.fi>

VESTSIBIRSK LAIKA

BAKGRUNN

Laikaen er taigaens hund, en all-rounder som opp gjennom tidene har vært uunnværlig for yrkesjegeren i Sibir som jakt- og trekkhund. Den markerer viltet med å bjeffe, derav navnet laika, som på russisk betyr "hund som bjeffer". Omkring 1850-tallet var nasjonalismen på fremgang i Russland, og disse "urhundene" ble assosiert med fedreland og nasjonale verdier. Fyrst Shirinski-Shimatov nedla et stort arbeide med å studere og klassifisere laikaene i den europeiske delen av Russland og i Sibir. De første hundeutstillingene ble arrangert i begynnelsen av 1900-tallet, og jegerorganisasjonene gikk i spissen for utviklingen av rasene. En kynologisk konferanse inndelte laikaene i fem raser, men dette ble ikke godkjent av laikatilhengerne. Det var først ved konferansen i 1949 at man kom frem til dagens fire raser: vestsibirsk, østsibirsk, russisk-europeisk og karelsk finsk laika (den siste ikke godkjent av FCI). Den vestsibirske laikaen kommer fra området mellom østlige Ural og elven Ob, og avlsmateriale er basert på vogul og ostjakhunder. De første kom til Norden på 1970-tallet da det var interesse for rovdyrskarpe bjørnehunder.

REGISTERINGER

I Russland blir bare 1/3 av alle laikaer registrert – ca 20.000 hvert år av de fire rasene – og bare valper etter jaktmeriterte foreldre. De fleste er uregistrerte og kommer aldri på jaktprøver, men sportsjegere har hunder med stamtavle. Av de registrerte laikaer i Russland er den vestsibirske langt mer populær enn østsibirsk, mens det er omvendt i Norden. Registreringstall for 2004: Norge 28, Sverige 78, og Finland 59.

JAKTHUNDEN

I Russland brukes laikaen først og fremst til jakt på mindre pelsdyr som ekorn, mår, røyskatt og mink, og jaktprøvene der er en meget god kvalitetstest på bruksegenskapene. Momentene er 1. Jaktlyst, 2. Bevissthet og hurtighet i søket, 3. Oppførsel ved stand, 4. Påholdenhet, 5. Mål og bruk av det, 6. Lydighet. Det arrangeres også løshundprøver i Russland på elg, rein, bjørn og villsvin. I Norden brukes den vestsibirske laikaen først og fremst som løshund på elgjakt, men kan også stille bjørn og gaupe. I Norge er fungerer den både som løs- og bandhund. Det er et tankekors at laikaene i hjemlandet lovprises for sin allsidighet og tette kontakt med jegeren – mens vi premierer og avler på spesialister, elghunder som ikke skal være altfor kontaktsøkende!

Elghund raser

EKSTERIØR

Populærbeskrivelse: Større enn norsk elghund, grå, og nesten like kort i kroppen. Skulderhøyde: Hannhunder 54-60cm, tisper 52-58. Halen er hardt ringet over rygg eller lår. Mange farger er tillatt: Hvit, pepper og salt; rød og grå i alle nyanser, sort, flerfarget med flekker i samme farger.

Ralf Campbell

Lenker:

Norske Elghundklubbers Forbund <http://www.elghundforbundet.no>

Svenska Älghundklubben <http://www.alghundklubben.com/raser.asp>

Svenska Laikaklubben <http://www.svenska-laikaklubben.com>

Finska Laikaklubben <http://www.laikajarjesto.fi>

Bjørnhundklubben <http://hem.fyristorg.com/kareler>

ØSTSIBIRSK LAIKA

BAKGRUNN

Det østlige Sibir er større enn hele Europa, og taigaen er tynt befolket. Asiatiske folkestammer som evener, burjater, tsjuktsjer, jakuter, altajer, korjaker og mongoler har opp til vår tid hatt sin egen variant av laikaen, en allsidig hund som var og mange steder fremdeles er uunnværlig for yrkesjegeren som jakthund på mindre pelsdyr, skogsfugl og storvilt. Under den russiske kynologiske konferansen i 1948 ble det bestemt at laikavariantene mellom elven Jenisei og Stillehavet skulle slås sammen til en rase og kalles østsibirsk laika. Amur-laikaen, fra grenesområdene mot Kina, ble valgt som ideal og fellesnevner for alle variantene, en meget allsidig jakt- og trekkhund, men yrkesjegerne stilte seg negative til forsøket med å gjøre rasen mer enhetlig eksteriørmessig. De var bare interessert i jaktegenskapene. Derfor besluttet myndighetene på slutten av 1960-tallet å opprette en avlstasjon i Irkutsk, og en rasekomite fikk ansvaret for å styre avlen. Et stort antall hunder ble samlet inn, men avlsmaterialet var så uensartet at komiteen måtte gi opp, og etter de sosiale og politiske omveltningene omkring 1990 hadde jaktorganisasjonene blitt så selvstendige at forslaget til en standard ble nedstemt. Samtidig gikk Sovjetunionen i oppløsning, og hver enkelt republikk følte ansvar for sine lokale varianter av laikaen. Dette er en av grunnene til at man ikke kan snakke om en homogen type av østsibirsk laika i Russland i dag. Det samme kan man si om Norden. Eksteriørmessig var avlsmaterialet vi fikk på 1970-tallet kanskje ikke det beste, og utstillingsdommerne har vel heller ikke bidratt til en enhetlig type. Til det har bedømmelsen variert for mye.

REGISTERINGER

I Russland registreres bare avkom etter jaktpremierte laikaer – totalt 20.000 hvert år av de fire rasene, men det er tre ganger flere av de uregistrerte. Mange av disse er lokale varianter av laikaer fra østlige deler av Sibir, som aldri kommer på jaktprøve og følgelig ikke blir registrert. I Norden er østsibirsk laika som har størst tillit blant jegere. Registreringer for 2004: Norge 16, Sverige 155, Finland 252.

Elghund raser

JAKTHUNDEN

Laikaen er i utgangspunktet en all-rounder og brukes i Russland som jakthund på de tradisjonelle byttedyrene, på alt fra ekorn og røyskatt til skogsfugl, bjørn og elg. De første kom til Norden på 1970-tallet for å brukes på storviltjakt, særlig var det interesse for rovdyrskarpe hunder. Den østsibiriske laikaen er en hund med stor jaktlyst, og brukes først og fremst som løshund på elg, men kan også stille bjørn og gaupe. Den har raske søk og holder god kontakt med fører. I Norge brukes den både som løs- og bandhund.

EKSTERIØR

Populærbeskrivelse: Kraftig. Større enn norsk elghund, grå, og mer rektangulær. Hannhunder 55-63 cm og tisper 53-61 cm. Halen er sigdformet eller ringlet. Sigdformet hale bæres rett eller bøyet mot lenden. Godt ringlet hale ligger mot krysset eller låret. Farger: Pepper og salt; hvit, grå, sort, rød og brun i alle nyanser, flekker. Små flekker, "ticks" er tillatt på bena.

Ralf Campbell

Lenker:

Norske Elghundklubbers Forbund <http://www.elghundforbundet.no>

Svenska Älghundklubben <http://www.alghundklubben.com/raser.asp>

Svenska Laikaklubben <http://www.svenska-laikaklubben.com>

Finska Laikaklubben <http://www.laikajarjesto.fi>

HÄLLEFORSHUND

BAKGRUNN

Før annen verdenskrig hadde områdene rundt Hällefors Bruk i Värmland noe av Sveriges største elgbestand, og det var behov for gode løshunder. Jägarmästare Edward Rådberg kjøpte Pajo, en seks år gammel brunrød blandingshund av Petrus Hasselblad. På Hällefors bruk gjorde han god nytte for seg. Da Pajo døde 11 år gammel var 142 elg blitt skutt for ham. Ryktet om storjageren spredde seg, og mange var interessert i disse røde elghundene. Han ble parret med Akka, en renrasert finsk spets tise eid av Lindorm Liljefors. I kullet var det bare én valp, hannhunden Puck, som ble parret med sin mor, Akka. Denne mor-sønn kombinasjonen resulterte i to hannhundvalper som var $\frac{3}{4}$ finsk spets, men mye større og kraftigere. Begge var topp løshunder, men den beste var Karr 1, som det ble skutt 121 elg for. Den dominerende oppdretter 1937 – 68 var skogvokter Martin Norman. Han parret Karr 1 med Spanja, en laika av ostjak-type han hadde fått tak i fra Russland. I denne kombinasjonen var Stor-Pajo og Pan 1 var de mest kjente. På 1970- og 80 tallet var Jonas Gulin i Västerbotten en markert oppdretter. I avlen brukte han hunder med så stort innslag av ostjaklaikaer som mulig. I 1994 ble Hälleforshundklubben stiftet, og i 2000 ble rasen godkjent av SKK – av NKK året etter, da Norske Elghundklubbers Forbund fikk forvaltningsansvar for rasen.

Elghund raser

REGISTRERINGER

I Sverige viser registreringstallene siden 2000 økende tendens. Registreringstall for 2004: Norge 8, Sverige 89 - ikke i andre land.

JAKTHUNDEN

Rasen er renavlet på jaktegenskaper, har stor jaktlyst, og brukes først og fremst som løshund på elg, men stiller også bjørn og gaupe. Hälleförshunden har et større sök enn laikaene, men ikke så raskt. Brukes også som bandhund og sporhund. Under NM for bandhunder 2004 ble en hällleförshund nummer 9 av 29 ekvipasjer.

EKSTERIØR

Populærbeskrivelse: Større og mer rektangulær enn en norsk elghund, grå, omtrent like stor som en jämthund: Hannhunder 55-63 og tisper 52 - 60 cm. Halen bæres over ryggen, eller ringet over eller nær rygglinjen. Fargen skal være gulrød i mørkere eller lysere nyanser. Mørkt snuteparti med svart snutespiss. Lyse tegninger på kinn tillatt. Lysere fargenyanser i bryst, buk. Selemerke, ben, halens underside, samt mørk fargeflekk på halens overide.

Ralf Campbell

Linker:

Norske Elghundklubbens Forbund <http://www.elghundforbundet.no>

Svenska Älghundklubben <http://www.alghundklubben.com/raser.asp>

Hällleförshundklubben <http://hallelforshunden.org>